

Na Šancích

To si tak v létě
krajinu dětství přecházím mlčením a vida:
Na úplném chvostu srpna vzchopila se zmije,
jíž ani soumrak nepobral.

Se vzňal, s ním slámy stoh.

Těž z monády dvou do sebe zaštěknutých psů
zbyl jen otisk osmi noh, po nichž kdosi skáče panáka.

Jdu blíž, kam dým až dovolí.
Dítě to je. Špinavé a polonahé,
plané a zlé tak, že vystřeluje mi hrud' reflexem raka.

Může, prosím, nějaká žena vyběhnout do polí
a ukazovat, když couvám?

Matku sem nedostanu, je stará, nemůže na nohy,
ostatně, už dávno vysál jsem z ní všechno mléko,
jež synům v krvi ředí rtuť,
aby krajinu dětství mohli přejít mlčením.

Vím. Nepřijdete, sám si musím poradit.
Vyladit záda na šimravé čekanky
a tu, z které zamrazí, poslepu s vděkem vískat.

Úplně mi hoří ruka, když místo čupřiny modrého kvítí
chomáče stébel metající rozohněné kozelce,

když toho kluka, který pod prsty se vlísal,
když hladím mu hlavu a nepřestanu,
dokud nepromnu zas vlasy,
živé, jemné, voňavé vlasy.